

David Jongen

voorzitter raad van bestuur Zuyderland

ZIJN WE VERLOREN? NEE, WE ZIJN STRIJDBAARDER DAN OOIT!

In een wereld vol crises en onzekerheid, lijkt ook de zorgsector soms stuurloos. Toch biedt de praktijk een ander beeld. David Jongen, voorzitter van Zuyderland, deelt zijn persoonlijke reflectie over leiderschap, samenwerking en hoop in roerige tijden.



Omggaan met crises

Op wereldschaal hebben we te maken met oorlogen, geweld, steeds meer autocratische leiders en democratieën die onder druk staan, naast een verergerende klimaatcrisis. In Nederland komen daar nog een woningmarktcrisis, stikstofcrisis en “asielcrisis” bij. En dat alles in een onrustige politieke context, met een demissionair kabinet. Een gevolg daarvan is dat regeringsfracties in de Tweede Kamer regelmatig voorname-ns en beleid van ministers blokkeren – vaak ingegeven door politieke motieven, en minder door inhoudelijke argumenten. Dit leidt tot veel onrust en weinig voortgang op de grote maatschappelijke vraagstukken. Juist nu is moed en leiderschap nodig. Er moeten keuzes worden gemaakt, ongeacht electorale risico’s. Dat is bij uitstek de taak van het kabinet, gesteund door een meerderheid in de Kamer.

Onrust in de zorg

Ook in de zorg zien we die onrust, terwijl we samen juist nú veranderingen moeten doorvoeren om een crisis te voorkomen. Een voorbeeld; om tekorten op de OCW-begroting op te vangen, besluiten regeringsfracties samen met enkele anderen tot een bezuiniging op de VWS-begroting. Dit gebeurt zonder dat een bewindspersoon van VWS daarin wordt gekend. Gevolg: wantrouwen en onrust in een periode waarin we samen koers moeten bepalen.

Politiek laten gijzelen

In commissie- en Kamerdebatten over de zorg, waar de minister doordachte voorstellen toelicht, komt veel weerstand – zelfs vanuit de eigen coalitiefracties. Daarover wil ik geen oordeel vellen; voor mij is democratie heilig, in welke vorm dan ook. Het is slechts een constatering, met als consequentie dat er veel “stilstaat”.

Daarin voel ik me soms wat verloren en ik denk dat ik niet de enige ben in de Nederlandse zorgwereld. We laten ons politiek gijzelen terwijl we grote uitdagingen in de zorg willen en moeten oplossen.

Zijn we echt verloren?

Maar zijn we ook écht verloren? Als ik daar goed over nadenk, dan is mijn antwoord heel duidelijk: nee! We zijn volop in beweging. Er is niet één allesomvattende oplossing, maar een veelheid aan kleine én grotere stappen die samen het verschil maken. En dat gebeurt al volop: lokale en regionale initiatieven ontstaan overal, gedragen door betrokken zorgprofessionals die elkaar opzoeken en samenwerken.

Samenwerking in Zuid-Limburg

Dat zie ik ook dagelijks in Zuid-Limburg. Daar werken bestuurders en professionals van gemeenten, zorgorganisaties en zorgverzekeraars, samen met inwoners, aan tal van veranderingen: palliatieve zorg, wijkaanpak, arbeidsmarktzoekstukken, spoedzorg, geboortezorg en meer. En dit gebeurt ook elders in het land. Onder de motto’s “Iedereen kan iets betekenen, maar niemand kan het alleen” en “Verbinding leggen is geen taak voor één persoon maar voor ons allemaal”, bouwen we aan een lappendeken van oplossingen.

Daarmee willen we de komende tien jaar de kwaliteit van leven voor onze inwoners verbeteren, ondanks de groeiende zorgvraag en het dalende aantal beschikbare medewerkers.

Dus zijn we verloren?

No way!

We zijn strijdbaarder dan ooit! ○

*“Iedereen kan iets
betekenen maar
niemand kan het
alleen.”*

